

Holly Webb

Urhea Karamelli

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Hämeenlinna

*Helenalle ja hänen kauniille kissalleen Karamellille,
jonka tarinan lainasin tähän kirjaan*

Englanninkielinen alkuteos *The Brave Kitten*

First published in Great Britain in 2014 by Stripes
Publishing

An imprint of the Little Tiger Group

1 The Coda Centre, 189 Munster Road, London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb 2014

Illustrations copyright © Sophy Williams 2014

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö

Otava 2023

ISBN 978-951-1-45333-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Ensimmäinen luku

”Meidän on pidettävä kiirettä, Helena”, Lucy sanoi, vilkaisi kelloaan ja kiristi vauhtia. ”Tänä aamuna on paljon tekemistä, koska kaksi koira tulee leikkaukseen. Minun on laitettava kaikki valmiiksi.”

”Minä autan sinua”, Helena sanoi hilpeästi, kun hän pyörähteli jalkakäytävällä serkkunsa edessä. Leikkauksissa avustaminen oli hänestä

kaikkein hauskinta. ”Voin ruokkia eläimet ja siivota häkit omin päin. Osaan kyllä.”

Lucy hymyili hänelle leveästi. ”Tiedän sen. Olet koko maan nuorin klinikkaeläinhoitaja, Helena – olet harjoitellut melkein yhtä paljon kuin minä.”

”En ole vielä päättänyt, mitä haluan tehdä isona – pitäisikö ryhtyä eläintenhoitajaksi vai eläinlääkäriksi?” Helena sanoi vakavana. ”Eläinlääkärin työ on vaikeampaa. Enkä ole varma, haluanko tehdä leikkauksia. En oikein pidä verestä. Ehkä kuitenkin tottuisin siihen.”

”Niin tottuisitkin”, Lucy sanoi. ”En minäkään oikein pitänyt siitä, kun aloin opiskella klinikkaeläinhoitajaksi, mutta nykyään se ei enää haittaa minua ollenkaan.”

”Onko se suloinen luppakorvakani jo päässyt kotiin?” Helena kysyi. Hänestä oli ollut ihanaa

silittää kania, kun hän oli muutama päivä sitten käynyt koulun jälkeen klinikalla tervehtimässä Lucya. ”Se oli niin kiltti ja – Lucy, mikä tuo on?” Helena lakkasi tanssahtelemasta jalkakäytävällä ja vilkuili huolestuneena vähän matkan päähän pysäköityä autoa. Auton alta pilkisti tупpo vaaleanruskeita karvoja.

”Voi ei...” Lucy mutisi. ”Helena, sopiiko ettet katso? Odota vain siinä.”

”Mikä se on?” Helena kysyi. Hänelle tuli yhtäkkiä hieman huonovointinen olo, ja hänen sydämensä jyskytti. Hän ei halunnut mennä lähemmäs katsomaan, mitä siellä oli. Samaan aikaan hän ei kuitenkaan voinut jäädä paikoilleen. Pieni karvakasa näytti hänestä kissalta, mutta kissat eivät yleensä retkota tuolla tavalla, eivät ainakaan ajotiellä. Ne makasivat rennosti vain silloin, jos ne olivat lämpimässä ja turvallisessa paikassa. ”Onko se kissa?” hän kuiskasi järkyttyneenä Lucyille ja meni lähemmäs. ”Onko se jäänyt auton alle?”

Lucy vilkaisi Helenaa ja rypisti otsaansa, mutta hän näki, ettei tämä aikonut pysyä syrjässä. Serkku rakasti kissoja, vaikkei tällä ollut

omaa lemmikkiä. Lucy tiesi myös, kuinka herkkä tämä oli. ”Luulen niin. Älä itke, Helena. Se on varmasti kuollut nopeasti ja kivuttomasti.”

Helena ei kuitenkaan kuunnellut. ”Lucy, katso! Se liikahti! Olen varma siitä.”

Lucy pyörähti ympäri. Pieni kissa oli ollut niin kylmä ja elottoman oloinen, ettei hän ollut uskonut sen voivan olla elossa, mutta Helena oli oikeassa. Kissa oli nytkähtänyt ihan hiukan. ”Oho, vau...” hän mutisi. ”Se on vietävä heti klinikalle. Molly ja Pete ovat varmaan kohta siellä. Kissa tarvitsee ehdottomasti eläinlääkärin apua.”

”Miten me saamme vietyä sen perille? Eikö siihen satu, jos nostamme sen ylös?” Helena kyykistyi auton viereen ja tarkasteli pientä kissaa. Sen toinen takajalka oli pahasti turvoksissa ja näytti vääntyneen outoon asentoon, ja Helena saattoi

hädin tuskin erottaa, että se hengitti. Kissan silmät olivat kuitenkin nyt auki, ja niistä näkyi vain pieni kullanvärinen viiru. Se katsoi heitä.

”Olet oikeassa”, Lucy myönsi. ”Se ei myöskään välttämättä halua, että koskemme siihen. Meidän on kuitenkin vietävä se klinikalle nopeasti. Se on shokissa, ja minusta tuntuu, että se on ollut täällä jo iät ja ajat – se tuntuu

niin kylmältä.” Hän riisui suuren kaulahuivinsa ja kietoi sen hellästi kissan ympärille, nosti sen syliinsä ja yritti tukea vahingoittunutta jalkaa niin hyvin kuin mahdollista.

Helena katseli vieressä ja puri huultaan. Hän oli nähnyt klinikalla, kuinka kissat sähisivät ja raapivat Lucya ja lääkäreitä, koska ne olivat niin peloissaan tai niihin sattui. Hän toivoi, ettei tämä kissa tappelisi vastaan – se ei tosin näyttänytäkään siltä, että sen voimat riittäisivät vastaan hangoittelemiseen.

Ehkä kissa oli liian heikko, tai sitten se ymmärsi, että Lucy ja Helena yrittivät auttaa, mutta joka tapauksessa se makasi hiljaa Lucyn sylissä, kun he kiiruhtivat katua pitkin eteenpäin. Helena hölkkäsi Lucyn vierellä, kantoi tämän laukkaa ja katseli samalla kissaa. Sen pää

roikkui Lucyn käden päällä, ja silloin tällöin se avasi suunsa hentoon, äännettömään maukaisuun.

”Saatat satuttaa sitä”, Helena sanoi Lucyille huolestuneena.

”Tiedän. Olemme kuitenkin melkein perillä. Katso, tuossa on Mollyn auto, hän on jo tullut.”

Helena työnsi klinikan oven auki ja katseli ympärilleen. Mollyn täytyi olla jossakin klinikan takaosissa tai yläkerrassa keittämässä kahvia.

”Helena, pitele sinä kissaa.” Lucy ojensi hui-viin kiedotun käärön varovasti. ”Vie se takahuoneeseen. Minä menen etsimään Mollyn.”

Helena jäi seisomaan avuttomana paikoilleen. Kissa painoi tuskin mitään, eikä se liikkunut. Helenalla oli kammottava tunne, ettei se selviytyisi – se oli liian heikko. ”Sinnittele vielä”, hän kuiskasi, kun hän kantoi kissan huoneeseen, jossa Molly